

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

rende folketingssamling, en bestemmelse, som blev indsat under lovforslagets behandling i folketinget.

Mit forslag er, at loven med ganske enkelte justeringer i realiteten forlænges uændret, således at loven, idet jeg foregriber et ønske fra folketinget om at bevare en revisionsbestemmelse, på ny foreslås taget op til revision senest om 4 år.

Loven af 7. juni 1972 om film og biografer var på væsentlige områder en nydannelse i forhold til den tidligere lov fra 1964. Forslaget til 1972-loven var genstand for en meget omhyggelig behandling – det blev i virkeligheden for store deles vedkommende behandlet to gange i to på hinanden følgende folketingssamlinger. Jeg udelukker ikke, at der på lidt længere sigt bør ske ændringer i det ved 1972-loven skabte system, men tiden er efter min opfattelse ikke dertil nu. Bevillingssystemets afskaffelse og afviklingen af billetafgiften er forløbet uden negative bivirkninger. Det med loven opbyggede system med det danske filminstitut, statens filmcentral og det danske filmmuseum som selvstændige statsinstitutioner har fungeret rimeligt vel. Hertil kommer navnlig for filminstitutts vedkommende, at det har levet under så urolige forhold, både bevillingsmæssigt og politisk, at det knap nok i løbet af de fire år, det har eksisteret, har haft én længere sammenhængende rolig periode, hvor det uforstyrret kunne arbejde efter sit formål. Vi har derfor næppe et tilstrækkeligt erfaringsgrundlag til i givet fald at foretage større strukturelle ændringer, når, vel at mærke, selve grundlaget for filminstitutts virke, bestyrelsens selvstændige disposition over filminstitutts midler, ikke skal anfægtes, og dette er udtrykkelig ikke mit ønske.

De i loven stillede ændringsforslag går blot ud på at tilpasse bestemmelserne om tilladelser til biografdrift og om filmudlejning til EF-reglerne om etableringsret og tjenesteydelser, hvilket er en rent ordensmæssig foranstaltning, at ophæve bestemmelserne om opkrævning af billetafgift, hvilken afgift bortfaldt pr. 1. april 1975, og at foretage enkelte mindre ændringer, for eksempel i bestemmelserne om indstilling af medlemmer til filminstitutts bestyrelse (forslag nr. 6), om filmkonsulenternes ansættelsesperiode (forslag nr. 7) og om sammensætningen af filmcentralens bestyrelse (for-

slag nr. 9). Jeg sigter således på en fortsættelse af tilladelsessystemet, for så vidt angår biografdrift, men anser som tidligere ikke dette formelle system som noget hovedpunkt i loven.

Jeg er vel klar over, at den største opmærksomhed vil samle sig om det ændringsforslag, der ikke stilles, nemlig forslaget om på den ene eller anden måde at ændre lovens § 11, stk. 2, der fastslår, at det er filminstitutts bestyrelse, der træffer beslutning om anvendelse af instituttets midler til de i loven angivne formål. Det er denne bestemmelse, hr. Ninn-Hansen m. fl.s forslag vil ændre (lovforslag nr. L 73). Jeg kan ikke anbefale at stemme for dette forslag. Det er klart, at jeg i lys af den voldsomme uro, der har hersket omkring bestyrelsens afgørelser i juli 1973 og maj 1975 om at bevilge produktionsstøtte til Jens Jørgen Thorsens projekt »The Many Faces of Jesus Christ«, alvorligt har måttet overveje, om det var rigtigt at opretholde en lovbestemmelse, der gjorde det umuligt for kulturministeren at gribe ind i en disposition truffet af en sagkyndig instans og dermed også gjorde det umuligt for et eventuelt flertal i folketinget at pålægge ministeren at gribe ind.

Resultatet af disse overvejelser er, at det efter min bestemte opfattelse ikke er muligt at finde en afgrænsning af en hjemmel for ministeren til at gribe ind, som ikke rummer en risiko for en direkte politisk indgriben i spørgsmål, der bør være en kunstnerisk og kun en kunstnerisk bedømmelse underkastet, og en sådan bedømmelse må ikke henlægges til kulturministeren. En bestemmelse, der indeholder en sådan hjemmel, må tage stilling til, på hvis foranledning, under hvilke omstændigheder og med hvilken frist ministeren skulle kunne tage en bestyrelses afgørelse op til overvejelse med henblik på i givet fald at omgøre den. Den må fastlægge, efter hvilke kriterier ministeren skal træffe sin afgørelse, således at den rent politiske hensigtsmæssighedsløsning udelukkes, og bestemmelsen må formuleres således, at der ikke opstår skadevirkninger for de mange projekter, der bør have lov til at komme til udførelse i et tempo og med en rytme, som bestemmes af de kunstneriske, tekniske og finansielle muligheder.

Disse og andre spørgsmål, som melder sig ved alvorlig gennemtænkning af problemerne, er så langt fra at være løst, at de end ikke er omtalt i hr. Ninn-Hansens forslag. Jeg finder det hverken principielt eller teknisk muligt at